

ת"פ 34203/02/11 - מדינת ישראל - משרד התמ"ת נגד פיצה לי (ש). (אתא) בע"מ, אדיר בני קוגן,

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 34203-02-11
11 פברואר 2015

לפני: כב' השופט יוסף יוספי

המאשימה:

מדינת ישראל - משרד התמ"ת
ע"י ב"כ: עו"ד ששון יצחק

נגד

הנאשמים:

1. פיצה לי (ש. אתא) בע"מ, (ח.פ. - 512151747)
2. אדיר בני קוגן, (ת.ז. - 036004307)
ע"י ב"כ: עו"ד מזל שמיר-גבאי

הכרעת דין

1. בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 הנני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם 2 מביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

2. בכתב האישום דן הואשמו הנאשמים בהעסקת נערים בניגוד לחוק עבודת הנוער, תשי"ג - 1953 (להלן: "חוק עבודת הנוער"). כתב האישום הוגש לאחר שנערכה ביקורת על ידי מפקחי המאשימה בבית העסק בקריית גת ששמו "פיצה לי", ובביקורת זו נמצאו 7 נערים ונערות מועסקים בעבודת לילה בניגוד לחוק.

נאשמת 1 הואשמה בהעבדת נער בלילה - עבירה לפי סעיפים 24 ו-33א(2) לחוק עבודת הנוער.

נאשם 2 הואשם בהפרת חובת פיקוח על ידי נושא משרה בתאגיד - עבירה לפי סעיפים 24, 33א ו-38(א) לחוק עבודת הנוער. בכתב האישום נטען כי הנאשם 2 שימש כמנהל בפועל של הנאשמת 1.

3. בפתח הדברים נציין, כי לא הייתה מחלוקת שהנערים נשוא כתב האישום הועסקו לאחר השעה 22:00 ללא היתר. הנאשמת הודתה בעובדות נשוא כתב האישום, לרבות בשעות העבודה שצויינו בטבלה אשר צורפה לכתב האישום.

דא עקא, הנאשמת טענה כי אין להרשיע אותה ממספר נימוקים אשר יפורטו להלן.

לאור האמור לעיל, נדון ראשית בשאלת אחריותו של נאשם 2, ונפרט את הסיבות לזיכוי. אחר כך נדון בשאלת האחריות של נאשמת 1, תוך ניתוח טענות ההגנה שהעלתה.

אחריותו של נאשם 2

4. כפי שפורט לעיל, בכתב האישום נטען כי נאשם 2 שימש במועד הרלוונטי כמנהל בפועל בנאשמת. דא עקא, מסתבר כי טענה זו חסרת בסיס עובדתי, כפי שיפורט להלן.

5. ראשית יצויין, כי נאשם 2 העיד בבית הדין, ועדותו מהימנה על בית הדין. נאשם 2 העיד באופן כן ואמיתי, והשיב באורח קולח על כל שאלה שנשאל. תשובותיו גם נתמכו במסמכים שהוגשו על ידי המאשימה.

6. הוכח כי אמו של נאשם 2, גב' סוסנה קוגן, היא זו שהיתה בעלת העסק וכן המנהלת. גב' קוגן אף רשומה ברישומי רשם החברות כמנהלת התאגיד. בנוסף, גב' קוגן היא זו שניהלה את הפיצריה, והיא אף זו שחותמת בשם בית העסק. גב' קוגן היא גם זו שחתמה על בקשות למתן היתרי עבודה עבור העסק.

גב' קוגן העידה בבית הדין, ואף עדותה מהימנה על בית הדין, בהיותה עדות מפורטת, כנה ואמיתית. בנוסף, כפי שעולה מעדותה, היא מתמצאת היטב בכל הנוגע לניהול הפיצריה, לרבות שעות העבודה של העובדים, סידורי העבודה, שעות הפתיחה, סידורי הסעות העובדים, מספר העובדים, הגילאים ועוד.

גם המאשימה התייחסה בתחילה אל גב' קוגן כאל מנהלת העסק, והיא זו שנדרשה לתת תשובות ולהמציא מסמכים. גם עובדים בעסק הגדירו אותה כמנהלת.

7. לאור כל האמור לעיל, היה מקום שהמאשימה תתייחס אל גב' קוגן כאל מנהלת גם בשלב של הגשת כתב האישום. והנה, בשלב מסוים שינתה המאשימה את עמדתה, והחליטה להתייחס אל נאשם 2 כאל מנהל. דא עקא, הדבר נעשה באורח אשר מקפח את זכויות הנאשם 2. הדבר החל בעת שגב' קוגן הגיעה להחקר אצל המפקח מטעם המאשימה, וזאת לאחר שהמפקח הגיע לביקור בעסק, ולאחר שהומצאו לו מסמכים.

גב' קוגן הוזמנה להגיע למשרד המפקח, והגיעה לשם יחד עם בנה, נאשם 2. גב' קוגן מסרה למפקח כי היא מתקשה בדיבור בעברית, וכי לפיכך היא מבקשת שבנה יעזור לה עם תרגום הדברים. דברים דומים מסר בנה באותו מעמד. לאור דברים אלה, ציפתה גב' קוגן כי המפקח ישאל אותה שאלות, ואם היא לא תבין שאלה כזו או אחרת, אזי בנה יעזור לה עם תרגום הדברים.

והנה, למרבה הפתעת גב' קוגן ובנה, המפקח החתים את גב' קוגן על יפוי כוח שהוא עצמו ניסח, ביקש ממנה לצאת מן החדר, והחל לחקור את בנה, נאשם 2. נאשם 2 סבר כי הוא משיב לשאלות בשם אמו, וכלל לא הבין כי הוא נחקר בתור חשוד.

ולבסוף, למרבה ההפתעה מצד גב' קוגן ובנה, הוגש כתב אישום כנגד החברה וכנגד הנאשם 2, בנה של גב' קוגן.

לא מצאתי מקום לטענה כי נאשם 2 היה מנהל בנאשמת 1. ראשית, כפי שפורט לעיל, המנהלת הייתה גב' קוגן. שנית, בכל שהציגה המאשימה אין כדי לבסס טענה כי נאשם 2 היה מנהל.

המאשימה הפנתה לדברים שונים שאמר נאשם 2, וניסתה לבסס עליהם טענה כי הוא מנהל פעיל בנאשמת 1. למשל, אמירות של נאשם 2, לפיהן תפקידו להשגיח על המקום כשאמו לא נמצאת. ועוד אמר נאשם 2 כי **"אנו דואגים להחזיר את העובדים ... יש לנו רואה חשבון ... הם שולחים אלינו נערים לעבוד אצלנו"**.

אין לקבל דברים אלה שאמר נאשם 2 כהודאה בכך שהוא מנהל בתאגיד. נאשם 2 הינו בנה של בעלת העסק שהיא גם המנהלת, ובתור שכזה, אך נהיר כי ידבר על עצמו כחלק מהעסק. הדבר שקול לכך שבנו של בעל קניון גדול יאמר ש"**הקניון הוא שלנו**". ברור, כי לא נסיק מכך כי אותו דובר הינו בעל הקניון או מנהל.

נאשם 2 היה למעשה במעמד של מנהל עבודה. הוא פיקח על העובדים, לרבות על שעות עבודתם, ואף חתם על שעות כניסה ויציאה של עובדים. בהקשר זה הוא הגדיר עצמו בתור מורשה חתימה לגבי שעות העבודה, המאשימה ניסתה ללמוד מכך דברים נוספים, אך עולה מכך אך ורק כי הוא היה מוסמך לחתום על כרטיסי העבודה.

נאשם 2 אף העיד כי הוא מקבל עובדים לעסק, עושה סידורי עבודה, עובד מול לקוחות ומול העובדים, מוסר לעובדים טפסים שונים ודורש מהם להמציא מסמכים ואישורים; אך אין בכל אלה כדי להפוך אותו למנהל בתאגיד. נאשם 2 היה מנהל עבודה, ובתוקף היותו בנה של בעלת העסק שהיא גם המנהלת, הזדהה עם העסק ולא מעבר לכך.

8. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי נאשם 2 לא היה מנהל פעיל בתאגיד, אלא לכל היותר מנהל עבודה, ולפיכך יש לזכותו מאשמה.

אחריות הנאשמת 1

9. נאשמת 1 הואשמה בכתב האישום בעבירה לפי שני סעיפים לחוק **עבודת הנוער**. דא עקא, ההליך כולו התנהל אך ורק בקשר ל**סעיף 24 לחוק**, ואילו **סעיף 33א(2)** למעשה נזנח על ידי המאשימה, כפי שיפורט להלן.

10. **סעיף 33א(2) לחוק עבודת נוער**, דן ב"**העסקה מסכנת**", והוא קובע כי עובר עבירה הוא "**המעסיק נער באחד מאלה -**

...

(2) במקום ששר העבודה והרווחה קבע, בהתאם להוראות סעיף 5, כי עבודה של נער עלולה לסכנו"

והנה, במקרה דנן, המאשימה לא הציגה את הרשימה שקבע שר העבודה והרווחה בהתאם לסעיף 5 לחוק, וממילא לא הוכיחה כי הנאשמת 1 העסיקה נערים במקום המנוי ברשימה זו.

למעשה, מלבד אזכור סעיף החוק בכתב האישום ובסיכומים, המאשימה לא ניהלה הליך ביחס לסעיף חוק זה, לא הביאה ראיות, ולא חקרה את הנאשמים לגביו - הן עובר להליך והן במסכת הראיות שהתנהלה.

בשולי הדברים נציין, כי עולה מהראיות שסוג העבודות בהן עבדו הנערים דנן לא נחזה להיות כזה המסכן את התפתחותם הגופנית, הנפשית או החינוכית. אך דברים אלה מצויינים רק למען הסדר הטוב, מאחר והמאשימה לא התייחסה כלל לדברים ולא הוכיחה אותם.

לאור האמור לעיל, לא ניתן להרשיע את נאשמת 1 לפי **סעיף 33א(2) לחוק עבודת הנוער**, ויש לזכותה מאישום ביחס לסעיף זה.

11. לאור האמור לעיל, נדון להלן באחריות נאשמת 1 ביחס לאישום לפי סעיף **24 לחוק עבודת הנוער**.

סעיף 24(א) לחוק עבודת הנוער קובע כי "**נער לא יועסק ולא ירכול בלילה**".

במקרה דנן, צורפה לכתב האישום טבלה המפרטת את פרטי הנערים ואת מועדי ביצוע העבירות, והנאשמת 1 מודה בעובדות המפורטות שם. הודאה זו באה עוד בשלב בו הוגשה הבקשה לביטול כתב האישום, היא חזרה על עצמה בפתח ישיבת ההוכחות- שאז הוחלט כי היא מהווה חלק מן המענה

המפורט, היא נמשכה בעדויות הנאשמים, והיא הופיעה גם בסיכומי הנאשמים.

לאור זאת, יש לקבוע כי נתקיימו העובדות המפורטות בכתב האישום, לפיהן הנערים הועסקו בעבודת לילה כמתואר בכתב האישום.

12. כעת נעבור לדון בטענות ההגנה שהעלתה הנאשמת 1.

ראשית יצוין, כי לא מצאנו שיש לקבל את טענות ההגנה שהעלתה נאשמת 1. טענות אלה מתייחסות למספר מישורים, כמפורט להלן.

13. הנאשמת טענה כי יש להחיל במקרה דנן את דוקטרינת ההגנה מן הצדק. הנאשמת גרסה כי נמסר לה שיש לתקן את הליקויים, כי הליקויים תוקנו וכי לא היה מקום להמשיך בהליכים כנגדה. הנאשמת הוסיפה כי המפקח הבטיח שאם יתוקן הליקוי לא תוטל הודעת קנס, וכי עסקין בהבטחה שלטונית.

מן העדויות שנשמעו עולה, כי המפקח לא הבטיח הבטחה כזו. כך העיד המפקח, ואנו מקבלים עדותו זו. בנוסף, לא נתקיימו התנאים להחלת הדוקטרינה של הבטחה שלטונית, מאחר והמפקח אינו מוסמך להבטיח כי לא יוגש כתב אישום. יתכן כי המפקח ניסה להרגיע את הנאשמים בצורה כזו או אחרת, אולם הוא לא הבטיח כי לא יוגש כתב אישום.

לא ראיתי מקום לקבל את הטענה כי המאשימה התעלמה מהנחיות פנימיות של משרד התמ"ת, ויש דווקא מקום לקבוע כי המאשימה נהגה בהתאם להנחיות אלה.

ובאשר לשיהוי מטעם המאשימה; גם אם חל שיהוי כזה בהטלת הודעת הקנס או במתן התשובה לבקשה לביטול הודעת הקנס, אין בו כדי להצדיק את ביטול כתב האישום.

כל יתר טענות הנאשמת 1, מקומן יגיע בשלב הטיעונים לעונש. בהקשר זה יצוין בשולי הדברים, כי אכן עסקין בנסיבות מיוחדות מאוד, שיש ליתן להן את המשקל המתאים, וזאת יעשה בבוא העת בשלב הטיעונים לעונש.

14. בשולי הכרעת דין זו, נשוב ונתייחס לאופן שבו נחקר נאשם 2. כפי שתואר לעיל, נאשם 2 הגיע יחד עם אמו שזומנה לחקירה, וזאת כדי לסייע לה בתרגום הדברים, מאחר ואינה דוברת עברית רהוטה. המפקח החתים את גב' קוגן על יפוי כוח שהוא ניסח, הוציא אותה מן החדר והחל לחקור את בנה, הנאשם 2. בחקירה זו לא נחקר נאשם 2 לגבי כל הסעיפים שהופיעו לבסוף בכתב האישום, אלא רק ביחס לסעיף 24 לחוק עבודת הנוער.

דרך זו של התנהלות הביאה לקיפוח זכויותיהם של הנאשמים, והיא אינה ראויה. אין זה מובן מדוע לא נחקרה גב' קוגן על ידי המפקח כשבנה מסייע בתרגום בלבד. אין זה נהיר מדוע גב' קוגן הוצאה מן החדר בעת שבנה נחקר. שהרי, בנה נחקר כמיופה כוח שלה ולא כחשוד עצמאי.

אומנם, נאשם 2 זוכה מאשמה כפי שנקבע לעיל, ואין באמור לעיל כדי להשפיע על הכרעת הדין ביחס אליו, אולם בית הדין מוצא לנכון לציין את הדברים על מנת להביע את מורת רוחו מהתנהלות זו של המאשימה.

אחרית דבר

15. לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את נאשם 2 מן האישומים המיוחסים לו בכתב האישום. באשר לנאשמת 1, אני מרשיע אותה בעבירה על סעיף **24 לחוק עבודת הנוער**, ואני מזכה אותה מהאישום האחר המופיע בכתב האישום.

16. הכרעת דין זו הוקראה לצדדים ונמסרה לידיהם.

ניתנה היום, 11 בפברואר 2015 כב' בשבט תשע"ה במעמד הצדדים.